

Chương 284: Hẹn Hò Cùng Charlotte và Scarlett

(Số từ: 3368)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:33 PM 08/04/2023

Scarlett, Charlotte và tôi đi ra Phố Chính.

Không có tin nào là tin tốt, và nó dường như đúng trong trường hợp này. Miễn là Charlotte không đến tìm tôi, điều đó có nghĩa là cô ấy vẫn an toàn.

Vì vậy, cho đến nay vẫn chưa có tin tức gì, Charlotte có vẻ mặt rạng rỡ, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Vì đang là mùa đông nên mặt trời đã lặn sớm và đêm đã tối.

Tuy nhiên, những ánh đèn rực rỡ rải rác đây đó, cùng với Temple, đã biến đường chính thành một lễ kỷ niệm nhộn nhịp.

"Không phải lễ hội bắt đầu vào thứ Hai sao?"

Trước câu hỏi của tôi, Charlotte cười.

"Các hạn chế vào cửa được dỡ bỏ vào Thứ Hai, nhưng các hạn chế về kinh doanh và giao thông được dỡ bỏ vào Thứ Sáu. Những người có thể vào Temple có thể thưởng thức lễ hội sớm hơn một chút."

Vì vậy, lễ hội thực tế đã bắt đầu.

Trong thời gian diễn ra lễ hội, Temple, nơi thường giống như một pháo đài, mở cửa cho dân thường. Tất nhiên, lực lượng an ninh được tăng cường đáng kể, nhưng đối với người dân của đế chế, khoảng thời gian diễn ra lễ hội kéo dài một tuần này là thời điểm duy nhất họ có thể nhìn thấy Temple trông như thế nào bên ngoài những bức tường đồ sộ.

Tuy nhiên, nó vẫn chưa đông đúc với dân thường như vậy.

Đó là thời gian chuẩn bị cho lễ hội.

Có ánh đèn rực rỡ, những người bán hàng rong dọc các con phố và mùi thơm ngon thoang thoảng từ mọi hướng.

Mọi người đang mua thức ăn trên đường phố, và một số sinh viên đang luyện tập hoặc biểu diễn âm nhạc và ca hát.

"Mặc dù các lớp thường chắc hẳn đang bận rộn chuẩn bị cho các sự kiện khác nhau, nhưng Royal Class, lẽ ra phải bận rộn nhất, đã được nghỉ lễ hội này, nhờ có ai đó."

Charlotte cười tinh quái.

"Được rồi, em nên biết ơn đi."

"À, vâng. Lẽ ra em nên mong đợi phản ứng đó."

Trong khi các lớp thường bận rộn với các nhiệm vụ lễ hội, thì Royal Class không có gì để làm và nhàn nhã đi dạo trên đường vào đêm trước lễ hội.

"Ăn cái đó đi."

Như tôi đã nhận thấy trước đây, Charlotte không kén chọn thức ăn. Nghe theo gợi ý của cô, cả ba chúng tôi ăn mấy xiên gà nướng ngoài đường, thơm ngon vô cùng.

Cô ấy dường như không chỉ không chọn lọc mà còn thực sự thích thức ăn đường phố.

"Ôi, nóng quá!"

"Không ai dành đâu, ăn từ từ thôi."

"Em không biết nó sẽ nóng như vậy."

Charlotte cẩn thận và rất chậm rãi nhấm nháp xiên thịt gà nóng hổi, thổi nhẹ vào nó.

Cô ấy nhấm nháp một cách nghiêm túc đến nỗi trông như một con chuột nhỏ đang ăn nó.

Cách ăn thật kỳ lạ.

Nhưng nó vô cùng dễ thương.

Scarlett cũng chậm rãi ăn xiên thịt gà, trong khi tôi cắn một miếng và cầm lấy.

"...Có vẻ như chỉ có mình tôi ăn nhiệt tình như vậy."

Charlotte nhìn tới nhìn lui giữa Scarlett và tôi khi nói.

Tôi được cho là có xuất thân nghèo khó.

Scarlett thực ra xuất thân nghèo khó.

"Ngọt quá."

"Làm thế nào mà nó có thể ngọt như vậy?"

Charlotte nghiêng đầu tò mò và do dự khi tôi mời cô ấy một miếng.

"Ừm... Ờ? Tại sao?"

"Không gì, cứ thử đi."

"Hả? Hả?"

"Có chuyện gì với 'hả' vậy? Nó bần à?"

"Không, không phải thế. Không phải thế, nhưng...?"

"Không thích thì thôi."

"Không, không! Nó không bần chút nào!"

Khi tôi cố lấy lại, Charlotte nắm lấy cánh tay tôi và cắn một miếng lớn miếng gà xiên mà tôi đang cầm.

Cô ấy dường như đang làm điều đó một cách miễn cưỡng.

Scarlett mở to mắt khi chứng kiến cảnh đó.

Nghiêm túc à.

Bạn sẽ nghĩ rằng những đứa trẻ này chưa bao giờ nhìn thấy thứ gì như thế này trước đây sao. vấn đề lớn là gì? Với khuôn mặt đỏ bừng, Charlotte làm bầm và cúi đầu xuống.

"Nó thậm chí không ngọt ngào như vậy."

"Đó là một vấn đề của hương vị."

“Anh thực sự kén chọn về những điều kỳ lạ nhất, phải không?”

Charlotte nhìn tôi như thể tôi là một sinh vật kỳ lạ. Rồi cô hướng ánh nhìn sang Scarlett, người cũng chỉ ăn một miếng như tôi.

"Tại sao Scarlett không ăn nhiều hơn?"

"Nó quá cay đối với tôi."

Tôi đã lấy ngẫu nhiên một cái, và hóa ra nó rất cay. Charlotte chăm chú nhìn Scarlett đang ngượng ngùng mời cô món gà xiên.

“Cậu... Cậu muốn thử sao?”

Charlotte cắn một miếng nhỏ trên đầu xiên của Scarlett và nhăn mặt.

"..."

Mặt Charlotte đỏ bừng.

Tốt.

Tôi nghĩ phản ứng của Scarlett có nghĩa là có thể chịu đựng được, nhưng hình như không phải vậy.

"..."

“Anh sẽ đi lấy nước.”

"Đáng lẽ tôi không nên bắt cậu thử..."

Charlotte thậm chí không thể nhai kỹ và miệng cô ấy hơi há ra.

'Cái này là cái gì?'

'Mình vừa ăn gì vậy?'

Đó là vẻ mặt của cô ấy.

Chúng tôi nghỉ ngơi bên một đài phun nước gần đó.

Ngay cả sau khi uống nước tôi mua, Charlotte vẫn tiếp tục súc miệng một lúc, rõ ràng là rất khó chịu.

"Tại sao họ lại bán thứ đó? Ít nhất họ cũng nên cảnh báo chứ! Ai lại ăn thứ đó cơ chứ!"

Charlotte sờ môi và bĩu môi.

"Không chỉ cay mà còn đau. Môi tôi đau."

"Cậu không ăn cay được sao?"

"Tôi có thực sự cần phải ăn nó không?"

"Có những người thích nó. Nó thực sự là mặt hàng bán chạy nhất."

Lời nhận xét của Scarlett khiến Charlotte há hốc miệng.

"Tại sao mọi người lại...?"

"Tôi thực sự không biết."

Trên Phố Chính, bạn có thể tìm thấy đủ loại đồ ăn, nhưng cả ký túc xá của Royal Class và bữa tối chúng tôi ăn ở Cung điện Mùa xuân hôm trước đều không cay bằng.

Tưởng chừng như cuộc sống không tiếp xúc nhiều với ớt bột.

Scarlett đang ăn từng chút một món gà xiên cay cay mà cô không thể cầm nổi.

Cô ấy ăn cay giỏi hay cô ấy chỉ ép mình ăn? Cô ấy dường như không thích nó, nhưng bằng cách nào đó cô ấy vẫn ăn nó.

"Không phải nói cay sao?"

"Đúng vậy."

Đáp lại câu hỏi của tôi, Scarlett cắn một miếng nữa.

"Vứt đi thì thật lãng phí."

"..."

"..."

Charlotte và tôi nhắm mắt lại.

Đó là một nhận xét âm lòng.

Vậy thì điều đó tạo nên tôi, người đã ném cái của tôi đi trước đó? Charlotte và Scarlett lặng lẽ nhắm nháp phần gà xiên của mình.

Tôi đã ném cái của tôi đi vì nó quá cay, nhưng tôi cũng có một lý do khác.

"Không thể ăn gọn gàng hơn một chút sao? Nước sốt chảy khắp nơi rồi kìa!"

Đó là lý do tại sao tôi đưa cho họ một số khăn giấy.

Tôi đã kìm hãm việc lau sạch nó cho họ.

Tôi thực sự ghét nó khi những thứ đó làm bẩn quần áo. Thật kinh tởm khi nó chảy xuống và thật nhớp nháp.

"Cái gì! Chuyện này xảy ra khi nào!"

“Đó, đó là sự thật.....”

Khi nhìn thấy nước sốt dính vào váy, môi và thậm chí cả tóc của họ, cả Charlotte và Scarlett đều hoảng sợ và lau sạch.

Cuối cùng, cả hai bắt đầu ăn trong tư thế kỳ quặc, ngửa cổ về phía trước.

Một công chúa và một người nghèo ăn gà xiên trong cùng một tư thế. Cả hai với nước sốt dính khắp nơi.

Thật là một cảnh tượng hiếm thấy.

"Ugh, nó rất ngon, nhưng nó rất bất tiện khi ăn."

Sau khi ném những xiên còn lại vào thùng rác, Charlotte phúi sạch quần áo dính nước sốt. Tất nhiên, phúi nó đi không làm cho nó sạch sẽ.

"Tuy nhiên, những trải nghiệm như thế này là một phần của cuộc sống, phải không? Đi nào! Ăn gì khác đi!"

Charlotte dẫn đầu với sự phẫn khích. Scarlett nhìn cô mỉm cười.

"Gần đây không biết tại sao, tâm tình của cậu ấy tựa hồ rất tốt."

Charlotte và Scarlett rất thân thiết với nhau. Tất nhiên, có lẽ Charlotte chưa nói nhiều với Scarlett. Đó là lý do tại sao họ được coi là thân thiết, nhưng giữa họ vẫn có một khoảng cách khá xa.

Tuy nhiên, tôi biết rằng Charlotte coi trọng Scarlett.

"Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi rất vui."

Tương tự như vậy, có vẻ như Scarlett cũng coi trọng Charlotte.

Charlotte chắc chắn trông rất hạnh phúc.

Chỉ đến lúc đó tôi mới hiểu tại sao Charlotte lại gọi cho chúng tôi, bỏ bữa tối vào thứ Sáu.

Một khi lễ hội thực sự bắt đầu, sẽ có rất nhiều người đến nỗi sẽ khó đi lang thang xung quanh.

Vòng loại của giải đấu bắt đầu vào ngày mai.

Ngay cả với chiếc vòng tay ngăn không cho cô ấy bị phát hiện, tôi có việc riêng của tôi và Scarlett có việc của cô ấy, vì vậy chúng tôi sẽ bận rộn.

"Trông ngon không?"

Chắc hẳn Charlotte đã muốn tận hưởng lễ hội với chúng tôi từ trước.

Mái tóc vàng bạch kim của Charlotte, dường như bay qua các con phố, lung linh rực rỡ khi bắt gặp ánh đèn đêm mùa đông của Temple.

Chúng tôi không ngồi xuống và ăn tại một địa điểm cụ thể. Thay vào đó, chúng tôi đi loanh quanh, thử nhiều món ăn đường phố bắt mắt.

Thay vì một người gọi ba món, chúng tôi chia sẻ một món duy nhất giữa chúng tôi.

Điều đó bao gồm mì xào và đồ uống.

"Thật tuyệt khi có thể thử nhiều thứ khác nhau."

Đối với Charlotte, loại trải nghiệm này chắc chắn là lần đầu tiên, nhưng cô ấy có vẻ thích nó.

Ngạc nhiên thay, người bối rối nhất lại là Scarlett. Cô ngạc nhiên khi thấy Charlotte có thể hờ hững dùng chung ống hút để uống nước. Bản thân Scarlett không ngại, nhưng đối với Charlotte thì thật là bất ngờ.

Chúng tôi cũng bắt gặp một số món đồ khá hoài cổ.

"Ahh, hương vị thật hoài niệm..."

"...Nhưng đó không phải là những kỷ niệm đẹp nhất."

Sau khi nhìn thấy trái dừa có ống hút, chúng tôi mua một trái và mỗi người nhấp một ngụm. Scarlett nhìn chăm chăm vào quả dừa với vẻ bối rối.

"Mọi chuyện luôn tệ như vậy sao?"

"Chính xác... Không, nó có thể là một loại khác không? Nó có vị rất khác so với những gì tôi nhớ!"

"Có lẽ nó chỉ được lý tưởng hóa trong trí nhớ của cậu."

"...Có lẽ vậy."

Hương vị của nước dừa trên một hoang đảo nóng bỏng trong mùa hè không thể như thế này. Đặc biệt không phải vào mùa đông.

Ở một nơi tràn ngập thức ăn và đồ uống, quả dưa chẳng là gì ngoài một thứ nước ép kỳ dị, đắng ngắt. Charlotte bật cười khi nghĩ về khoảng thời gian chúng tôi ở trên hoang đảo.

"Ha ha, tôi còn tưởng rằng hiện tại chính mình bản, nhưng so với lúc trước, cái này cũng không đáng là cái gì."

Các hoàng tử, công chúa, công tước và nữ công tước khi đó đều trông rất bù xù, không có ngoại lệ. Tôi đã trải nghiệm điều đó trong thời gian ở Class A, trong khi Charlotte đã trải qua điều đó khi chỉ huy Class B.

"Hồi đó trời mưa to như vậy, tôi tưởng mọi chuyện kết thúc rồi, nhớ không?"

"Tôi biết mà."

"Khi Ashir triệu hồi ánh sáng bằng [sức mạnh thần thánh], chúng ta có cảm giác như đã được cứu."

"Vâng, tôi cũng cảm thấy như vậy."

Hai người họ hồi tưởng về một nhiệm vụ mà họ đã thực hiện ở Class B.

"Ludwig bắt được hàng chục con cá trong ngày đầu tiên... Cậu ấy thực sự giỏi. Giá mà cậu ấy chịu dùng cái đầu của mình nhiều hơn một chút."

"Tôi vẫn nghĩ cậu ấy có nhiều điểm mạnh."

"Ồ, ý tôi không phải là cậu ta có nhiều điểm yếu."

"Tôi hiểu cậu nói gì mà."

Theo dõi cuộc trò chuyện của họ, có vẻ như Charlotte thường dẫn đầu cuộc trò chuyện, trong khi Scarlett sẽ thêm ý kiến hoặc đồng ý. Scarlett có vẻ là một người biết lắng nghe. Nhận thấy rằng tôi có thể cảm thấy bị bỏ rơi, Charlotte nhìn tôi.

"Lúc đó, Reinhardt, anh cũng rất tuyệt vời."

"Anh đã không làm gì nhiều."

"Sau đó em nghe Bertus nói, nếu không có anh, Class A ngày đầu tiên liền bỏ cuộc một nửa."

Vì vậy, Bertus đã nói điều đó.

Thật ngạc nhiên khi hai người họ thậm chí còn có một cuộc trò chuyện. Tất nhiên, họ không phớt lờ nhau, nhưng họ có xu hướng cãi nhau. Nếu đó có thể được gọi là một cuộc trò chuyện.

Thành thật mà nói, tôi đã không dẫn đầu ngay từ đầu, nhưng tôi đã hành động trước trước những người muốn bỏ cuộc.

Đó là lý do tại sao Bertus, người có tâm lý đang dao động, bắt đầu nắm quyền chỉ huy.

Trong kế hoạch lớn của mọi thứ, tôi đã không làm được gì nhiều.

Dưới sự chỉ huy của Bertus, với sự hỗ trợ thần kỳ của Harriet và Adelia, trại được thành lập. Và đó là cuộc đi săn của Ellen.

Trong cuộc săn Orc vừa rồi, Ellen và Harriet gần như đã làm xong mọi việc.

Tất nhiên, không thể phủ nhận rằng việc mình bắt tay vào làm là rất quan trọng, như người ta nói “khởi đầu suôn sẻ là đã làm được một nửa”.

Scarlett cầm một trái dưa có vị khác hẳn với những gì cô nhớ, nhắm nháp qua ống hút.

"Năm nay cảm thấy thực sự dài."

Scarlett nhìn lên bầu trời đêm.

Đèn đường quá sáng để nhìn thấy các vì sao.

Năm nay là một năm hoành tráng đối với nhân loại, khi cuộc chiến chống quỷ đã kết thúc, nhưng Ma giới vẫn chưa bị diệt vong.

Nhưng vì một lý do khác, năm nay cảm thấy dài vô cùng.

Cho cả Scarlett và tôi.

Rất nhiều điều đã xảy ra.

Vào cuối năm, vào cuối học kỳ thứ hai của Temple, tôi đang tổng kết năm nay trong khi chỉ để lại sự kiện cuối cùng của lễ hội.

Scarlett đang nắm chặt quả dưa.

Mặc dù không ngon như cô nhớ, nhưng nó vẫn giống như hương vị mà cô từng có trong ký ức.

"Hãy làm tốt vào năm tới, cùng nhau."

"Đúng vậy."

"Chúng ta nên làm tốt."

Chúng ta phải làm tốt.

Dù đó có thể là gì.

Khi tôi hỏi Charlotte liệu cô ấy có định tham gia cuộc thi Miss Temple không, cô ấy nói rằng cô ấy không có kế hoạch gì. Cô ấy nói sẽ rất buồn cười cho dù cô ấy có thắng hay không.

Nếu cô ấy thắng, chủ yếu là vì cô ấy là công chúa, và nếu cô ấy thua, người chiến thắng sẽ không thoải mái.

Tất nhiên, Olivia có lẽ sẽ không lo lắng về những điều như vậy.

Dù sao, Charlotte dường như không có bất kỳ kế hoạch nào cho lễ hội.

Nhưng nếu Charlotte tham gia giải đấu, chẳng phải chiến thắng sẽ được đảm bảo sao?

Tôi không biết Charlotte có thể sử dụng khả năng của mình ở mức độ nào, nhưng cô ấy đã dồn được Saviolin Tana vào chân tường. Tôi không chắc liệu cô ấy chỉ có thể sử dụng nó trong những điều kiện cụ thể như bóng tối.

Tất nhiên, không có khả năng Charlotte, người sợ hãi và không thích khả năng của chính mình, sẽ tham gia giải đấu và sử dụng sức mạnh của mình.

Thứ sáu trôi qua, và thứ bảy đã đến.

Ký túc xá Royal Class cảm thấy trống rỗng.

Ellen, Liana và Cliffman sẽ ở dinh thự của Công tước Grantz. Harriet và Adelia dường như đã qua

đêm ở câu lạc bộ nghiên cứu phép thuật, làm gì đó. Bertus cũng đã trở lại cung điện hoàng gia.

Vì vậy, chỉ còn lại Heinrich, tôi và ba anh em ngủ ngốc trong ký túc xá.

Vào giờ ăn sáng.

Trong khi ăn, Heinrich, người đang ăn gần đó, liếc nhìn tôi.

"Vòng loại bắt đầu từ hôm nay đúng không?"

"Đúng rồi."

Kể từ sự kiện Quần đảo Edina, anh ấy đã không thân thiện nhưng ít nhất anh ấy đã không gây sự không cần thiết.

Không có hạn chế về chuyên ngành cho giải đấu. Không có luật lệ nào cấm những người tham gia có [sức mạnh siêu nhiên], vì vậy không có vấn đề gì nếu Heinrich hoặc Liana thi đấu.

Tuy nhiên, Liana có vẻ thích thú hơn với việc hóa trang và Heinrich cũng không tham gia.

Anh tặc lười không bằng lòng.

"Tôi sẽ tham gia nếu nó không có cậu."

Có vẻ như chắc chắn họ sẽ thua tôi, vì vậy anh phải từ bỏ việc tham gia. Bằng cách nào đó, thật khó chịu khi nghe họ nói một cách bình thường về nó.

Heinrich dường như có niềm tin vững chắc vào chiến thắng của tôi. Ba anh em ngủ ngốc đang

nghe gần đó dường như cũng không có ý kiến gì khác.

Kono Lint chợt nhìn quanh.

Không có nữ sinh nào ở đây từng mắng anh ta vì những điều vô nghĩa.

"Này, tôi nghe nói còn có một sự kiện nữa."

Kono Lint thì thầm khi nhìn xung quanh. Cayer tò mò hỏi.

"Nó là gì?"

"Một cuộc thi Cosplay chéo."

"...Huh?"

"Cosplay chéo?"

"Ừ, rõ ràng là có sự kiện này. Nó không lớn như Miss Temple hay Mr Temple, nhưng có một cuộc thi mà nam ăn mặc như nữ và nữ ăn mặc như nam."

Erich cau mày sâu sắc về điều này.

"Họ điên à? Tại sao họ lại tổ chức một sự kiện như vậy?"

"Tuy nhiên, nó dường như được tổ chức hàng năm. Mọi người phải tận hưởng nó."

Một cuộc thi Cosplay chéo.

Chỉ cần nghe về nó làm cho tôi cảm thấy chóng mặt.

Tôi lờm Kono Lint.

"Câm miệng, cả người tham gia lẫn khán giả đều là biến thái."

Đó là những gì tôi, người đã từng biến thành phụ nữ và tỏ tình với Kono Lint, nói...

Tôi cảm thấy bệnh.

Tôi có thể ném lên.

Chết tiệt.

Và tôi lo lắng.

Một cái gì đó chắc chắn sẽ xảy ra.

Tôi lo lắng rằng một sự kiện như thế này sẽ xảy ra!

[Sự kiện diễn ra - Cuộc thi Cosplay nữ sinh]

[Mục tiêu: Giành chiến thắng trong cuộc thi Cosplay nữ sinh.]

[Phần thưởng: Ma thuật +5, tăng kháng phép]

Ah...

Tôi cảm thấy thật chóng mặt...

Tên đó thật phiền phức.

Tôi không biết tại sao hắn làm điều này với tôi.

Hắn thậm chí còn định làm gì?!

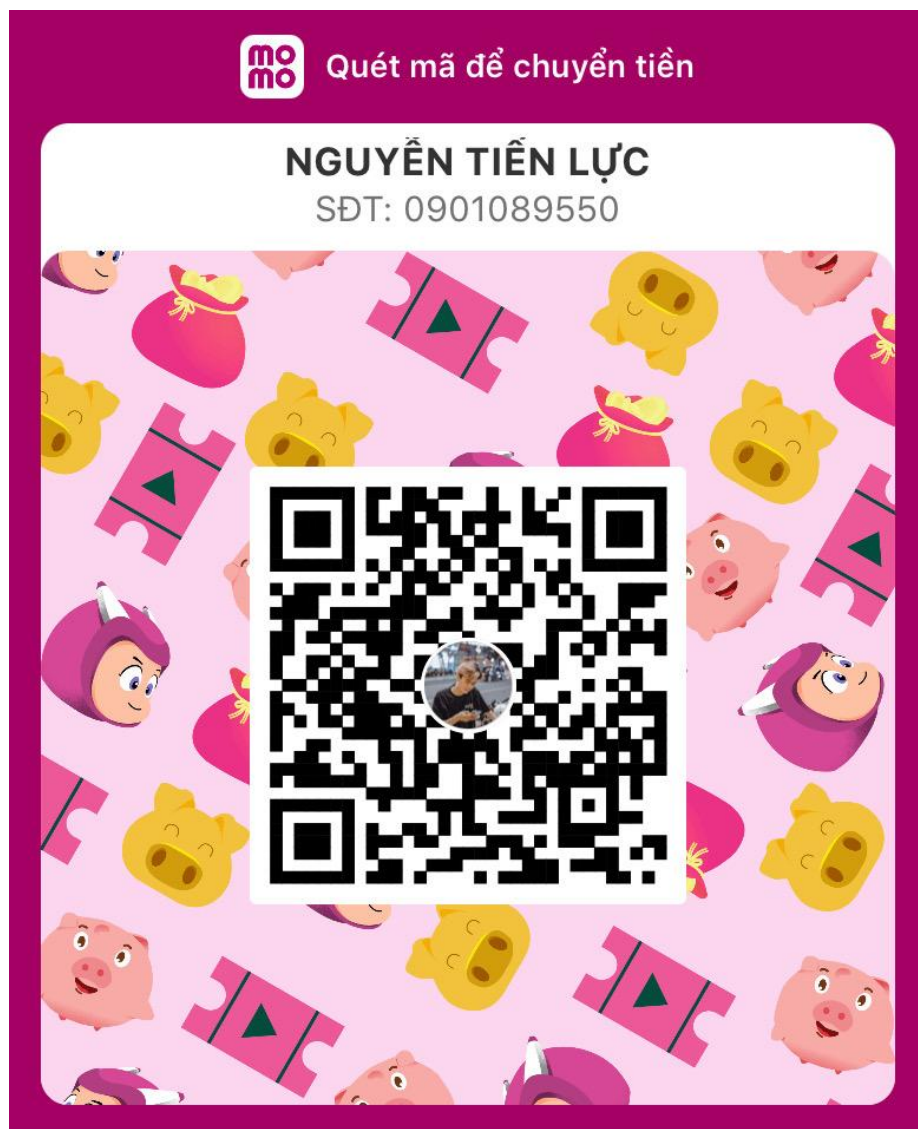
"Cậu có phải là học sinh năm nhất Royal Class A-11 Reinhardt không?"

"...Đúng vậy."

"Sự tham gia của cậu trong cuộc thi Cosplay nữ sinh đã được đăng ký."

Tao thề, tao sẽ giết mày.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading